

MARJAN VAN MARLE

Roman Holiday

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

*‘Misschien is niets geheel waar,
en zelfs dat niet’*

1

Ella had gezegd dat er niets anders opzat. En als zij het zegt, weet je het wel. Ze is de captain van ons golfteam. We zaten te lunchen in het clubhuis toen ze ermee kwam. Terwijl de ober net vier *Caesarsalads special* op tafel had gezet, hoorde ik haar zeggen dat ze er – *echt waar* – zelf ook grote mee moeite had. Ik had een slok van mijn wijn genomen en geroepen of we niet eerst zouden klinken op het nieuwe golfseizoen. De volgende week zou immers weer de landelijke NGF competitie van start gaan...

“Dat is nou precies waarover ik het wil hebben,” had het fel geklonken. Ik keek Maritt aan, ze had nog geen slok van d’r wijn genomen – zo is ze – maar hield het glas wel krampachtig aan de steel vast. “Nu vertel het dan maar,” piepte ze om er quasi luchthartig aan toe te voegen dat Ella ons wel erg lang in spanning hield. “En je weet dat ik daar niet van hou... uh en jullie volgens mij ook niet,” had ze zich met een on-

zeker lachje tot Kaatje en mij gewend. Ik had bevestigend geknikt net als Kaatje maar toen was Ella al van wal gestoken.

“Inderdaad het gaat om de competitie... je gaat ervoor of niet. Je moet op elkaar kunnen bouwen, elkaar vertrouwen...” Ze keek de tafel rond of ze de voorzitter was van de raad van bestuur van een beurs genoteerd bedrijf in plaats van de zelfbenoemde captain van een team uiterst matig spelende golfsters die zich ophielden in de onderste regionen van de huisvrouwencompetitie.

“Met Claire,” ging ze verder, “heb ik het helemaal gehad... Echt helemaal. Die komt als het háár uitkomt. En daar heb ik geen zin in. Geen zin meer in.” Ze zette haar boodschap kracht bij door hem nogmaals nadrukkelijk te herhalen. Dat waren we van haar gewend. Zo ging het meestal. Hoewel ik even de indruk had dat ze dit keer ook met de vuist op tafel zou slaan. Maar dat kwam er toch niet van. “Vorig jaar,” was ze op de gebruikelijke manier verder gegaan, “heeft ze ons een paar keer laten zitten, het jaar daarvoor... Vandaag zou ze met ons een oefenrondje hebben meegelopen, maar wie ik zie, géén Claire...”

Tijdens Ella's tirade, die zoals gewoonlijk weinig nieuws bevatte werd mijn blik onwillekeurig getrokken naar het televisiescherm boven de bar. Sinds de jongste verbouwing van ons clubhuis hing er een mega flatscreen waarop meesttijds geluidloos golfwedstrijden – de leden van *De Sonnensteinse* spiegelde zich blijkbaar graag aan de groten uit de golfsport – van over de hele wereld werden vertoond. *The Royal and Ancient Golf club of St. Andrews, Pebble Beach, De Kennemer...* En een enkele keer wat anders... Dat had vooral te maken met degenen die achter de bar stonden. Die dondermiddag in april, die achteraf een zo'n memorabele donderdag zou blijken, was het Pascal geweest. (*Nu ik dat woord 'memorable' opschrijf moet ik toegeven dat dit toch wel heel zacht is uitgedrukt. Te zacht... Wat mijn psychiater overigens ook vond.*)

Enfin, Pascal een Franse homo die lang geleden zijn Bretonse geboortedorp was ontvlucht omdat men daar van zijn geaardheid niets moest hebben. Pascal hield niet van golf. Een swingende Tiger Woods zapte hij rücksichtslos weg. Terwijl hij voor de ober die in charge was vier pilsjes op het dienblad zette – bestemd voor een four ball van 60 plussers die een eind-

je verderop zat, vond hij moeiteloos de nieuwszender om vervolgens min of meer in extase – dat was vaker het geval met Pascal – naar het scherm te staren.

Ella, ze heeft de neiging zo nu en dan ‘vies’ te eten waardoor er restjes voedsel in haar mondhoeken zichtbaar zijn, zag ik opeens met haar vork richting ober zwaaien. “Nu alweer...” was het even door me heen gegaan terwijl ik net had vastgesteld dat deze special *Caesarsalad* helaas weer niks met de e c h t e *Caesarsalad* te maken had. Geen bindsla met ansjovis, rauw ei en flinters Parmezaan maar een berg smakeloze ijsbergsla met een kant-en-klare saus uit een potje en vette reepjes gebakken kipfilet.

De ober zag haar zwaaiende vork niet of deed alsof-ie die niet zag. Dat was moeilijk te beoordelen. In ieder geval ging Ella van het laatste uit. “Dat personeel is toch hopeloos hier,” hoorde ik haar zeggen “je kunt roepen en zwaaien wat je wilt maar de televisie is blijkbaar belangrijker dan de klant...” Had ik daarvoor nog mijn twijfels gehad, nu zag ik dat ze gelijk had. Pascal en de ober keken alle twee gebiologeerd naar het scherm. Omdat ik zag dat Ella’s glas

leeg was en het mijne inmiddels ook was ik haar tegemoet gekomen.

“Ik ga zelf wel even naar de bar... Nog een witte wijn?” Ze had net een stukje kipfilet met een druipend blaadje sla aan haar vork geprikt om het naar haar mond te brengen. “Dat is inderdaad de bedoeling,” had het ferm geklonken terwijl een druppel saus op haar kin terecht kwam.

“Maritt, Kaatje kan ik nog iets voor jullie meenemen...?” Maritt hield het bij een glaasje Spa – “moet vanavond nog koken,” verklaarde ze zich nader – terwijl mijn vraag Kaatje blijkbaar niet had bereikt. Ik hoorde haar iets roepen dat Claire ons wel degelijk had laten weten dat ze vandaag niet zou komen. “Weken geleden had ze al aangekondigd dat ze er vandaag niet zou zijn...”

“Je komt toch weer niet met die vriendin uit Antwerpen aanzetten waar ze zo nodig naar toe moet omdat die ziek is...” had Ella daarop fel gereageerd. Zo’n opmerking kun je niet maken, had Kaatje gevonden. Ze had er, ik ken haar, ongetwijfeld nog het nodige aan toe willen voegen – over Claire die altijd voor een an-

der klaar stond, wist wat vriendschap was en meer van die dingen – maar ze kreeg de kans niet. “Alsjeblieft,” had Ella haar opnieuw onderbroken. “Claire had niet, Claire heeft nog altijd een heel g r o o t s m o e z e n b o e k” om vervolgens in een moeite door weer een stukje plofkop uit de *Caesarsalad* aan te prikken.

“Smoezenboek” galmde het na in mijn oor terwijl ik richting bar liep “smoezenboek...” Ze moesten eens weten, bedacht ik me enigszins cynisch om me tegelijkertijd ook een tikkeltje schuldig te voelen. “Nergens voor nodig,” had Claire me verzekerd. Toentertijd. Toen ze het me vertelde. Ik had haar gewaarschuwd dat ze dit niet kon maken, dat ik het niet begreep, er geen begrip voor had. Maar gaandeweg kreeg ik er begrip voor, begreep ik het ook. Dacht ik. “Echt, jij hoeft je niet schuldig te voelen... Absoluut niet.” En toch... ik wilde het mezelf nauwelijks toegeven, knaagde het. Soms een beetje meer, soms een beetje minder maar knagen deed het.

Terwijl ik in gedachten verzonken langs het tafeltje met de grijzende fourball in red pants liep, hoorde ik plots mijn naam roepen. “Julia...” Ik schrok op –, misschien wel omdat

het schuldgevoel net iets meer knaagde dan anders. En ook omdat al die mannen, nou ja de meesten dan, op de Sonnensteinse zo op elkaar lijken dat het soms even gissen naar de juiste naam is. Maar toen schoot-ie me weer te binnen. Het had me trouwens niet langer dan een *split second* gekost om op zijn naam te komen. Tuurlijk Jaap. Jaap Bonte... Ik wist trouwens ook al bij voorbaat wat hij zou antwoorden op mijn vraag hoe het met hem ging. Mijn reactie daarop kende ik eveneens. “Dat meen je niet...” hoorde ik mezelf dan ook even later met net iets te veel nadruk zeggen toen hij vertelde dat z’n swing niet echt lekker liep... “Was trouwens niets van te zien hoor toen ik je zag afslaan...” fluisterde ik hem quasi samenzweerderig toe. Hij haalde zijn schouders op, mompelde iets onverstaanbaars, dat was eveneens voorspelbaar geweest, en besloot met me mee naar de bar te lopen omdat anders volgens zijn zeggen een tweede rondje er niet inzat. “Je kunt roepen wat je wilt maar vandaag zijn ze hier helemaal Oost-Indisch doof...”

“Pascal, deze dame wil graag drie witte wijn en een Spa rood bestellen, zelf ga ik voor vier *Leffe*...” klonk het quasi vriendelijk terwijl hij

met z'n vingers op de bar trommelde. "Meneer bedoelt twee witte wijn en een..." probeerde ik hem luchthartig te corrigeren. Er gebeurde niets... Helemaal niets terwijl Pascal haast als in trance naar het scherm bleef staren. Pas toen Jaap Bonte de bestelling met stemverheffing luid, duidelijk en geagiteerd herhaalde maakte Pascal als in een vertraagde film zich los van het scherm, wende zich tot ons om vervolgens met een zwaar Frans accent te roepen dat het toch verschrikkelijk was, echt verschrikkelijk... werkelijk T E R R I B L E.

Pas toen zag ik wat hij zo verschrikkelijk vond en drong het tot me door dat het inderdaad TERRIBLE was wat hij zag: een half verkoold door midden gebroken vliegtuig in een weiland omringd door af en aan rijdende ambulances, brandweerauto's, rookwolken... Met grote, verstarde ogen waarin ik ongeloof en verbijstering las staarde hij me aan "Etienne..." kreunde hij "Etienne die zit daarin... Etienne".

Terwijl Jaap Bonte nog fanatieker met zijn vingers op de bar trommelde, hoorde ik de nieuwslezer zeggen dat het die ochtend om 10.10 uur uit Rome vertrokken Alitalia toestel, een Boeing 737, kort voor de landing, om 12.30 uur in

een weiland bij Schiphol door onbekende oorzaak was gecrasht.

“My estimated time of arrival,” had ze een paar dagen geleden nog gekscherend gezegd, “is 12.40 uur... Maar mondje toe hè. Het blijft onder ons.”

“My lips are sealed” had ik Claire gerustgesteld. “Ik kan je echt vertrouwen...?” “Tuurlijk... dat weet je toch” had ik haar verzekerd hoewel ik niet eens heel *deep down* van binnen vond dat het eigenlijk niet kon wat zij deed, dat ik er langzamerhand genoeg van begon te krijgen om me voor haar in allerlei bochten te moeten wringen, nee dat zei ik niet. Sterker nog. Ik drukte haar op het hart toch vooral te genieten van haar *‘Roman holiday’*. Bijna had ik er aan toegevoegd dat ze het ook verdiend had, die vakantie. Maar dat ging me net te ver.

“Etienne, Etienne...” bleef Pascal zachtjes kreunen terwijl Jaap Bonte die inmiddels het getrommel met zijn vingers gestaakt had, maar bleef herhalen dat statistieken niet liegen en dat vliegen toch de veiligste manier van vervoer is. En ik? Ik deed er het zwijgen toe. Haar